

даряше съ ржцѣ-тъ си, исповѣдувамъ че ся побѣдихъ, и конечно ся побѣдихъ: нѣмамъ веке що да рекъ. „

Слѣдъ нѣколко минути мълчаніе, младый воинъ пѣтникъ рече на богословъ-тъ пріятель-тъ си. „ Сичкы-ты вѣроисповѣданія учихъ и не можехъ да ся възблагодарѣхъ. „

— “ Не, Господине, отговори, има едно кое-то още не си научилъ. „

— “ Моляхъ, Господине, рече Чиновникъ-тъ, като отъ сънъ събуденъ и утѣсненъ, кажи ми кое є то? „

— “ Вѣроисповѣданіе-то, повтори другый, *на спасеніе-то чрѣзъ воплощеніе-то на Сына Божія*; вѣроисповѣданіе-то, кое-то ще наслаждава наслажденія-та ти, ще укротява скърби-ты ти, ще даде умирение на съвѣсть-тъ ти и радость на сърдце-то ти; кое-то ще тя улѣгчи тукъ отъ скърбъ-тъ на злыни-ты и ще излѣе видѣлиж-тъ на безсмъртіе-то въ гробнж-тъ тьминж. „

“ Това, Господине, вѣроисповѣданіе имашъ още да научишь. „

Чиновникъ-тъ тури ржцѣ-тъ си на лице-то си, послѣ като гы скръсти, спусти гы долу полѣгка, а понужденъ усмихнж ся и рече съ въздыханіе: “ Требува сичкы да послѣдваме онова що мыслимъ по-прѣдпочитателно. „ Поведеніе-то му слѣдъ това бѣше много благопристойно.

Не знаемъ понататѣкъ какво стана.

ОПОНЕШЕЛЪ
КА-ТАРОВО
1880